

Dues menes de cossos

Dc, 16/02/2022 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

El text de la segona lectura que llegim aquest diumenge (1 Co 15,45-49) pot presentar pels lectors dels temps presents una certa dificultat ja que Pau es val d'un mètode rabínic que se li pot donar el nom de "paral·lelisme antitètic", és a dir, establir una semblança entre la figura d'Adam i la persona de Crist, salvant, però, les diferències i distàncies que evidentment hi ha entre tots dos, per això diem antitètic.

Adam és una figura que la literatura apocalíptica intertestamentària ("Vida d'Adam i Eva", "IV d'Esdras") considera un tipus i Pau d'aquest tipus en fa un recurs per exposar el que pretén. Ho fa a 1 Co 15,20-28; Rm 5,12-20 i en el text que llegim avui 1 Co 15,45-49. Segons el IV llibre d'Esdras, Adam hauria esdevingut el cap de tota la humanitat. És el primer d'una humanitat caiguda i el que s'esdevé en ell té repercussió en tots els éssers humans que vindran després. En contraposició, Crist és el nou Adam, cap d'una nova humanitat i el que s'esdevé en ell tindrà també repercussió en tots els que vindran després.

Què pretén Pau amb l'ús de la figura d'Adam contraposada a Crist? En el verset anterior al text que ens ocupa, Pau ha parlat de dos tipus de cossos, uns naturals ("psyquikon") i altres espirituals ("pneumatikon"). I això per què? Alguns cristians de Corint havien qüestionat la realitat de la resurrecció dels creients. En temps de Jesús, alguns jueus saduceus havien negat qualsevol possibilitat de resurrecció o vida després de la mort (Lc 20,27-40); altres jueus com els fariseus creien en la resurrecció dels morts (Jn 11,24). Altrament a Corint, ciutat grega, els grecs que hi havia estaven influenciats pel dualisme platònic. Plató va ensenyar que els nostres cossos són mortals, però les nostres ànimes existien abans de la nostra vida a la terra i continuaran existint més enllà d'aquesta vida. Als grecs els resultava difícil creure en la resurrecció del cos, en tot cas, el que seria possible és la pervivència de l'ànima. L'antropologia jueva, en canvi, emfatitzava la totalitat de la persona, ànima i cos un tot inseparable. Una resurrecció de l'ànima independent del cos era inconcebible. El que Pau es proposa és convèncer els corintis que la resurrecció del cos és possible, això sí, en un cos diferent al que tenim abans de morir.

El text de la lectura d'avui permet descobrir la diferència que fa Pau entre un cos natural i un cos espiritual, és a dir, entre el cos d'Adam i el cos de Crist ressuscitat. Pau fa referència al passatge de Gènesis (2,7) que explica la creació d'Adam. Aquest és creat de la pols de la terra i no esdevé un vivent fins que rep la "psyqué", el que nosaltres en diem l'ànima. Si no fos així restaria un cos inert, totalment mancat de vida. No és així en el cos de Crist, aquest posseeix el "neuma", l'esperit, té la vida i no tan sols la té sinó que és capaç de donar-la, de transmetre-la. Pau es val de dos verbs grecs diferents "zaō" i "zōopoieō", viure i donar vida, per indicar la diferència que hi ha entre Adam que és un vivent i Crist que és un vivificant.

Adam i Crist tenen cos i en això són iguals, però són diferents per la seva existència en el temps i pel seu origen. El cos natural és primer que el cos espiritual. La resurrecció, per tant, pertany a l'ordre dels temps futurs, els que han de venir. El cos natural prové de la pols i com a tal està destinat a tornar a la pols (Gn 3,19), essent així impossible la realitat d'una nova vida. El cos espiritual és

celestial, apte, per tant, de ser posseïdor de vida i capaç de comunicar-la.

Els rabins consideraven que tots els éssers humans reben les conseqüències dels actes d'Adam, pel mateix principi, si Crist és el cap d'una nova humanitat, s'ha d'admetre una solidaritat amb la persona de Crist que fa que rebem les conseqüències del que s'esdevingué en Ell: si va ressuscitar amb un cos espiritual, també, amb tota lògica, nosaltres ressuscitarem amb un cos espiritual.

Diumenge 7 durant l'any.20 de Febrer de 2022